

Eventyr For Alle

Prinsessa som drepte trollet selv

Karl-Robert Rønning

Prinsessa som drepte trollet selv

Det var en gang en konge som hadde tre døtre. De var alle tre svært vakre, for de var jo tross alt prinsesser.

Den eldste var vakker som ei blinkende stjerne, og hun pleide å sitte i vinduet sitt på kvelden og drømme om den dagen hun ble gammel nok til å gifte seg. Selv hadde hun et godt øye til prinsen i nabolandet, og de sendte kjærlighetsbrev til hverandre så ofte de kunne. Hvert eneste brev hun sendte til prinsen, signerte hun ved å smøre bringebærsaft på leppene og kysse arket, og tilbake fikk hun gjerne både gullenger og juveler.

Den andre prinsessa var like praktfull som fullmånen selv, og det var som om hun glødet når månen skinte på henne. Hun elsket teateret, og ville stadig dra og se på alle de fantastiske historiene de fortalte der. Hun så riddere i skinnende rustninger, konfliktfylte dramaer, og kjærlighetshistorier med både lykkelig og tragisk slutt. Og når hun ikke kunne dra på teater, så fant hun på sine egne historier; om prinsesser, prinser, riddere og troll.

Den yngste var skinnende som sola selv, det fantes ikke noen vakrere i hele kongeriket. Men det brydde hun seg skjønt lite om, for hun ville bare sitte og lese i bøkene sine. Hun stelte ikke håret sitt, vasket ikke ansiktet sitt mer enn det hygienens krevde, og gikk med de samme simple klærne dag etter dag. Hun hadde ikke mange å snakke med, for ingen på slottet var like belest som henne, men hun gikk stadig til bokhandleren i landsbyen og talte med ham og sønnen hans.

Så ble endelig den eldste gammel nok til å gifte seg, og prinsen kom fra nabolandet og skulle fri. Han kom ridende

inn på kongsgården med et stort følge, til lyden av trompeter og trommer. Prinsessa stod klar til å ha ham imot, da de plutselig hørte et voldsomt rabalder. Hele bakken ristet, og så kom det et digert troll med tre hoder trampende inn på kongsgården.

«Nå er prinsessa gammel nok til å bli min brud!» brølte trollet.

Og det nyttet ikke hva folk sa og gjorde, trollet tok den stakkars prinsessa med seg og forsvant blant bergene.

Kongen og dronninga sørget og gråt, og det gjorde prinsen også. Men så snart de var tom for tårer, lovet prinsen at han skulle gjøre alt i sin makt for å redde prinsessa fra trollet. Og så dro han av gårde.

Tiden gikk mens prinsen var ute og reiste, og etter hvert ble den andre prinsessa også gammel nok til å gifte seg. Straks meldte en av kongens riddere seg for kongen, og ville snakke med prinsessa. Han var en sterk og høy mann, med rak rygg og markerte trekk, og hadde vunnet mang et slag for kongen. Prinsessa var nær ved å dåne av beundring da hun så ham, og han rakk knapt å spørre før hun takket ja til å gifte seg med ham.

Men akkurat da tok det til å buldre og brake igjen, enda verre enn forrige gang, og så kom det et enda større troll, men seks hoder, og sa:

«Nå er prinsessa gammel nok til å bli min brud!»

Folk klaget og skrek mens trollet tok prinsessa, men ingen klarte å hindre det store trollet, og det forsvant blant bergene med prinsessa. Ridderen beklaget at han ikke hadde kunnet gjøre noe, for han hadde fått kappas si i ansiktet akkurat da det gjaldt som mest. Men han lovte straks å gjøre bot, og som prinsen dro han ut samme dag for å frelse prinsessa.

Den yngste prinsessa hadde lest mange fortellinger og eventyr, og skjønnte straks hvor dette bar. Så den neste tida brukte hun til å lese alt hun kunne finne om troll. Det gikk nesten ikke en dag uten at hun dro ned til bokhandleren og talte med ham og sønnen hans, og rommet hennes ble helt overfylt av bøker – det var nesten så hun ikke hadde plass til å sove om natta.

Til slutt ble også den yngste gammel nok til å gifte seg. Som forventet kom det straks en frier til kongsgården. Det var selveste Ridder Rød. Han viftet med den store hatten sin og bukket så dypt for kongen at den lange nesa hans nesten rørte bakken. Prinsessa hadde ikke vært ute på kongsgården da han kom, så kongen tok ham med seg inn i værelset hennes.

«Prinsesse!» ropte han mellom alle bokstablene. «Jeg er kommet for å be om din hånd! Jeg er en stor og rik mann, hos meg skal du få alt du kan tenke deg, både av gods og gull. Bare spør meg, og du skal få.»

Prinsessa svarte: «Da spør jeg om svaret på, hvor mange mil det er til en blåne.»

Nei, det kunne han ikke svare på. Men om det var noe annet han kunne gi henne, så måtte hun bare spørre.

Da spurte prinsessa: «Gi meg svar på, hvor mange år det er i et vedfall.»

Nei, det hadde han heller aldri tenkt på. Sannheten var at han nå begynte å bli litt irritert, men han var flink til å skjule følelsene sine når det gjaldt som mest, så han spurte bare pent om det ikke var noe annet han kunne gi henne.

Da sa prinsessa: «Da vil jeg du skal gi meg svar på hvor mange pund et fjell veier.»

Dette syntes han var uinteressante spørsmål. Ridder Rød skulle til å be henne få tankene sine bort fra disse tåpelighetene, og heller begynne å snakke om viktige ting – hva nå enn det måtte bety, men akkurat da begynte det å buldre og brake noe fryktelig, verre enn noen gang før.

«Jeg bør nok gå ut, ellers kan trollet finne på å rive taket av kongsgården bare for å få tak i meg», sa prinsessa.

Kongen og Ridder Rød tryglet henne om å heller legge seg i skjul, og Ridder Rød sperret til og med veien for henne. Men prinsessa hoppet bare ut av vinduet, og akkurat da kom trollet inn på kongsgården. Det var større enn noen av de andre, og hadde hele ni hoder. Hvert hodet vrikket og vred på seg, for det var dårlig med plass mellom skuldrene.

«Nå er prinsessa gammel nok til å bli min brud!» brølte det, og strakk hånda mot henne.

«Hva bruk har du for en brud så liten som meg?» spurte hun.

«Er du vakker er du bra nok», svarte trollet, løftet henne opp, fløy av gårde og forsvant blant bergene.

Ridder Rød var ikke særlig glad for dette, for han hadde

ikke noe lyst til å dra ut på en lang reise. Men han visste at det var det folk forventet av ham, derfor tilbød han seg å dra for å se om det var mulig å frelse prinsessa – og han dro også, etter å ha hvilt seg i tre dager.

Hvordan de to eldste prinsessene hadde det har ingen fortalt meg, men dette er hvordan det gikk med den yngste:

Trollet løp og løp med henne, blåne opp og blåne ned. Da det endelig satte seg ned for å hvile, sa prinsessa:

«Du er da mektig god til å løpe, jeg hadde aldri trodd at et troll kunne løpe så raskt.»

«Å, det er på grunn av sjumilsstøvlene mine, det», svarte trollet. «For hvert steg jeg tar, går jeg sju mil.»

«Ja, nå forstår jeg», svarte prinsessa.

Så fortsatte de videre, blåne opp og blåne ned. Da de endelig satte seg ned for å hvile igjen, sa prinsessa:

«Å, nå har jeg ikke hatt noe å spise i hele dag. Skulle så inderlig ønske vi hadde tatt med oss noe niste.»

«Det er da ikke noe å bekymre seg over, det», sa trollet. Og så tok det frem en duk, og sa: «Duk, brett deg ut med alle slags kostelige retter.»

Straks brettet duken seg ut, og ble fylt med alle slags kostelige retter, av både brød og vin, frukt og kjøtt, nøtter og grønnsaker. Da de var ferdige med å ete, brettet trollet duken sammen igjen til den ikke var større enn at den kunne få plass i ei lomme.

«Ja, nå forstår jeg», sa prinsessa.

Så dro de videre, blåne opp og blåne ned. Men da de passerte over havet, dukket selveste midgardsormen opp av dypet. Den hadde noe uoppgjort med trollet, og ville ta livet av det. Da løftet trollet opp et digert sverd og kjempet med midgardsormen helt til den forsvant ned i dypet igjen. Etter kampen dro de til nærmeste svaberg, og ble sittende der og

hvile.

Da sa prinsessa: «Du er sannelig flink som klarer å kjempe mot selveste midgardsormen. Jeg visste ikke at troll var så sterke.»

«Det er da ikke noe å undre seg over», sa trollet. «Jeg tar bare en slurk av denne flasken her, og for hver slurk blir jeg ti ganger sterkere.»

«Ja, nå forstår jeg», svarte prinsessa.

Etter å ha hvilt dro de videre igjen, blåne opp og blåne ned. Til slutt kunne prinsessa se et stort slott i det fjerne. Det skinte som morgenrøden, og da de kom nærmere så hun at hele slottet var av bare gull. Her bodde trollet, og der skulle de bo som troll og kone. Da de kom inn, hengte trollet sverdet sitt over peisen, og flasken like ved. Duken la han i en skuff på kjøkkenet, og sjumilsstøvlene satte han ved inngangsdøra.

Prinsessa fikk nå så mye deilig mat og vakre klær som noen kunne tenke seg, men ikke en eneste bok hadde han. Prinsessa tenkte ved seg selv at Ridder Rød hadde sikkert ikke noen bøker han heller, og så lo hun.

«Hva flirer du for?» undret trollet.

«Å, det er bare så mye fint her», svarte hun.

Etter tre uker skulle trollet ut på et ærend, og prinsessa skulle være hjemme alene.

«Vet du hvor du finner alt?» spurte trollet.

«Takk, jeg klarer nok å finne det jeg trenger», svarte prinsessa.

Så snart trollet var borte gikk prinsessa bort til peisen og prøvde å svinge sverdet, men hun kunne ikke løfte det en gang. Men så tok hun en slurk av flasken som hang like ved, og da kunne hun rikke det. Etter å ha tatt en slurk til kunne hun løfte det over hodet. Etter å tatt en tredje slurk kunne

hun svinge det så lett som en stoppenål.

Deretter dro hun inn på kjøkkenet, fant frem duken, og la den i lomma. Så stilte hun seg bak døra, og ventet på trollet. Da kvelden kom, vendte trollet tilbake, og stakk hodene innenfor døra.

«Kone! Jeg er sulten! Hent duken og gjør maten klar!» ropte det.

I det samme kuttet prinsessa av tre av hodene på trollet, og etter det kuttet ut av alle de andre. Så dro hun sjumilsstøvle av trollet, og satte dem på sine egne bein – for de var slik at de passet hvem som helst, om de var store eller små. (Det hadde prinsessa lest om.)

Så dro hun av gårde, blåne opp og blåne ned. Og når hun trengte en hvil og litt mat, tok hun frem duken, og sa: «Duk, brett deg ut med alle slags kostelige retter», og så gjorde den det.

Etter å ha reist et langt, langt stykke så hun et slott langt borte som skinte i sola. Da hun kom nærmere så hun at det var laget av bare sølv. Utenfor stod ridderen som ville gifte seg med hennes søster, og undret seg. Da kledde hun seg i noen gamle filler, slik at hun så ut som ei gammel kone, gikk til ham, og sa:

«Å kjære deg, har du en liten matbit til en fattig stakkar?»

«Ja, selvsagt», svarte han og gav henne litt brød, for han var ridderlig på alle måter.

«Hva bringer deg til disse traktene?» spurte prinsessa, og gjorde stemmen sin så spak og ynkelig som hun maktet.

«Å, min elskede er fanget av et stort troll inne i dette sølvslottet», svarte ridderen, «men ikke vet jeg hva jeg skal gjøre for å frelse henne. Trollet er så stort og mektig, at jeg ikke får landet et eneste slag.»

«Det skal jeg hjelpe deg med», sa hun. «Ta denne flaska, og drikk tre slurker av den. Ta så dette sverdet. Men det kan du beseire trollet.»

Ridderen takket så inderlig for hjelpa, og dro så inn for å frelse sin kjære. Men den yngste prinsessa tok på seg sjumilsstøvle og dro videre.

Etter å ha reist blåne opp og blåne ned, kom hun til et slott som var laget av bare kobber, og et steinkast derfra fant hun prinsen som ville gifte seg med hennes eldste søster. Han var så sliten og fra seg at det var sørgelig å se på, for nå hadde han vært på reise så lenge at han var nær ved å sulte i hjel.

Igjen kledde prinsessa seg ut som ei gammel kone, gikk til

ham, og sa:

«Å kjære deg, har du en liten matbit til en fattig stakkar?»

«Jeg har da ikke mat til meg selv en gang», svarte prinsen. «Alt jeg har igjen er en liten øltår. Men den gir meg ikke nok styrke til å frelse min elskede som er fanget der inne i kobberslottet, så du kan vel like gjerne få resten, du.»

«Å, velsigne deg», svarte prinsessa, og lot både stemmen og hendene skjelve så det nesten var vanskelig å ta imot flasken. «Og siden du er så godhjerta, skal du få denne duken, som er slik at hvis du sier: *Duk, brett deg ut med alle slags kostelige retter*, så gjør den det.»

Så gav hun ham duken, og prinsen åt og drakk til han hadde fått tilbake all sin styrke, og mot attpåtil. Så dro inn for å frelse sin kjære. Men den yngste prinsessa tok på seg sjumilsstøvlene igjen, og dro videre.

Etter å ha reist blåne opp og blåne ned, kom hun omsider hjem. Kongen og dronninga ble så glade da de så henne, at det ikke var måte på det. Men hun sa ikke noe om søstrene sine, og ikke tenkte de på å spørre henne om det heller. Og etter en tid kom først prinsen igjen med den eldste, og etter det kom ridderen tilbake med den mellomste. Da skulle de straks gjøre klar til bryllup, men hvem skulle den yngste gifte seg med? Men hun ville ha sønnen til bokhandleren, hun – og du kan skjønne at han også ville ha henne. Og så ble det trippelbryllup med både mat og vin, sang og dans.

Men plutselig fikk kongen vett til å spørre om ikke den yngste prinsessa hadde sett noe til Ridder Rød, som hadde dratt ut for å frelse henne. Nei, han hadde hun ikke sett noe til, og heller ingen andre visste noe mer enn at han hadde seilt av gårde for å lete. Og hvis ikke midgardsormen har tatt ham, så leter han nok etter prinsessa den dag i dag.

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON

| EventyrForAlle

Et kunsteventyr av Karl-Robert Rønning.

«IDK»

«6. mars 2019»

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-ingen bearbejdelser 4.0 Internasjonai. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Kristhild Rønning

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-ingen bearbejdelser 4.0 Internasjonai. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.